

Prædiken til 8. søndag efter trinitatis

Matt. 7, 22-29

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Jesus sagde: »Mange vil den dag sige til mig: Herre, Herre! Har vi ikke profeteret i dit navn, og har vi ikke uddrevet dæmoner i dit navn, og har vi ikke gjort mange mægtige gerninger i dit navn? Og da vil jeg sige dem, som det er: Jeg har aldrig kendt jer. Bort fra mig, I som begår lovbrud! Derfor: Enhver, som hører disse ord og handler efter dem, skal ligne en klog mand, der har bygget sit hus på klippen. Og skybruddet kom, og floderne steg, og stormene suste og ramte det hus. Men det faldt ikke, for dets grund var lagt på klippen. Men enhver, som hører disse ord og ikke handler efter dem, skal ligne en tåbe, der har bygget sit hus på sand. Og skybruddet kom, og floderne steg, og stormene suste og slog imod det hus. Og det faldt, og dets fald var stort.« Da Jesus var færdig med denne tale, var skarerne slået af forundring over hans lære; for han underviste dem som en, der har myndighed, og ikke som deres skriftkloge. Matthæusevangeliet 7,22-29

Det er varmt. Menneskemængden er stor, og den lytter opmærksomt. Jesus er på toppen af bjerget, hvor han i de sidste timer har prædikeret og undervist. Både luften og lyden står stille og stemningen er intens. Jesus er ved at være ved vejs ende i det, der i vores bibel er kendt som Bjergprædikenen. Han slutter med lignelsen om huset på klippegrund og huset på sand, teksten vi lige har hørt. ”Enhver, som hører disse ord og handler efter dem, skal ligne en klog mand, der har bygget sit hus på en klippe”. Jeg tænker, det er ikke svært at forestille sig, at det må have været en oplevelse ud over det sædvanlige at sidde på bjerget og lytte til Jesu undervisning. Og ’skaren var da også ”slået af forundring” over det, han sagde og måden, han gjorde det på’, som jeg lige læste det. Han underviste som en med myndighed – og ikke som en af de skriftkloge, en af de præster, de var vant til. For han kom med noget radikalt andet. Han sagde det på en anden måde. Han var anderledes end det, de var vant til. Han talte med myndighed.

En af forskellene på Toronto og Danmark er, hvordan børnene går i skole. Skolen her i

Ontario er organiseret på en helt anden måde end den danske folkeskole, og der er meget, man skal vænne sig til. Når man rejser ud, bliver det tydeligt, at man kan lave skole på mange måder, men uanset hvor man er i verden, er det afgørende den enkelte lærers faglighed og talent for at undervise, for at engagere sine elever, for at lære fra sig med myndighed. Det har afgørende betydning for, hvad og hvor meget eleverne får med sig fra skolen.

Prøv lige at tænke tilbage en gang og mindes den eller de lærere, der virkelig gjorde en forskel for dig i din skoletid. Jeg havde selv en blandt flere – Fru Jørgensen – der overtog min umulige folkeskoleklasse i 3. klasse. Pludselig skulle vi lære salmevers. Og skrive skråskrift. Og mange andre både faglige og menneskelige ting blev sat i værk af en lærer, der havde myndighed. Hende sender jeg blandt andet en tanke, hver gang jeg synger ”Den mørke nat forgangen er” eller ”Se, nu stiger solen”, som vi indledte gudstjenesten med i dag. For dem har jeg lært ”på den hårde måde” udenad, vers efter vers i min folkeskole. Det var i begyndelsen af 1980’erne, længe efter den slags var gået af mode. Nøj, hvor vi var trætte af det den gang. Og hold da op, hvor er jeg glad for det i dag. At have en salmeskat med mig på rygraden. Eller som da hun sagde til mig, at jeg havde en meget personlig håndskrift. Det tog jeg som et stort kompliment dengang i 3. klasse. Men jeg har siden erkendt, at det nok ikke var det, hun mente! Mon ikke I alle sammen har haft lærere, der skiller sig ud fra mængden, som værende en der

har undervist med myndighed?

Det kan i bund og grund også være mange andre mennesker, som man har mødt – og møder – på sin vej, der gør en forskel. Mennesker vi er i relation med. En pædagog i institutionen, en frivillig leder til FDF eller spejder, en træner i sportsklubben. En kollega, en god ven, familie. Ens livsledsager; søster eller bror; forældre. You name it. Eller det kunne måske også være en præst, som sagde det rigtige eller gjorde det rigtige på det rigtige tidspunkt, og derfor fik vedkommende en afgørende betydning for ens liv. Og præcis det med præsterne er særligt interessant i dag. For det er faktisk dem, Jesus taler imod. Præsterne, der prædiker den tomme tale. Dem, der kommer med falske profetier. Dem, der ikke taler med myndighed.

Jeg havde for en del år siden muligheden for at interviewe unge om deres tro og syn på kirken. En pige formulerede det med synet på præsten meget rammende. Hun sagde ”præster er sådan nogle lidt kedelige gamle mænd med skæg”. Og så holdt hun en pause, inden hun fortsatte: ”Men min præst, hun var god nok”. Synet på præster og kirken blandt unge – og mange andre – er måske ikke altid det bedste, men ofte er der mange, der alligevel føler, at præcis deres præst har gjort en forskel. Den præst, der underviste til konfirmationsforberedelsen, som viede en eller begravede en, man havde kær. Eller som holdt de prædikenener og gudstjenester, der gav mening. En præst, der som den

gode lærer, leder eller træner ser det andet menneske dér, hvor han eller hun er og når dem i et sprog og på en måde, der giver mening for dem. Og præcis her er vi inde ved kernen i dagens tekst: Jesus siger: ”Enhver, som hører disse ord og handler efter dem, skal ligne en klog mand, der har bygget sit hus på en klippe”.

De ord han siger, man skal høre og handle efter, er ordene i Bjergprædikenen. Teksten til i dag er slutningen af Jesu Bjergprædiken. Som så mange andre gange bruger Jesus en lignelse for at få folkeskaren til at forstå, hvor vigtigt det er, at de retter sig efter alt det, han har lært dem om Gud og Guds rige.

Et gennemgående tema i Bjergprædikenen er: enten - eller. Enten går man ind ad den snævre port eller ad den vide port. Enten følger man den brede vej, der fører til fortabelsen, eller man finder den trange vej, der fører til livet. Enten er man et godt træ, der bærer gode frugter, eller man er et dårligt træ, der bærer dårlige frugter. Enten bygger man sit hus på klippe, så det består, eller man bygger på sand, så det falder og forgår, når dommens uvej kommer over det. Kort sagt: Der er velsignelse med evigt liv til dem, der hører og handler efter Jesu ord, men forbandelse med fortabelse til dem, der ikke hører og handler efter hans ord.

Hører og handler. Hører Jesus ord og handler efter dem.

Undervisning og forkyndelse er kommunika-

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
Egevej 4
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

tion. Og før den lykkes, skal der være nogen, der lytter til det, der bliver sagt og handler efter det. Udfordringen er derfor – både for min gamle dansklærer og alle undervisere i hele verden, og for præster – unge som gamle, ja, alle med noget på hjerte, - for dem er udfordringen at tale i et sprog og en form, som dem, man vil nå, kan forstå. Derfor talte Jesus i lignelser for at bruge pædagogiske hverdagsbilleder til at understrege sit budskab.

Og derfor er vi med dagens tekst helt inde i noget meget centralt i forhold til, hvad det kristne budskab handler om. Hvad bygger du dit liv på? Hvad er dit livsgrundlag? Det er det spørgsmål, Jesus vil, at vi skal tænke alvorligt over, når han afslutter sin Bjergprædiken med at fortælle lignelsen om de to huse. Man kunne ikke se forskel på de to huse. Overfladisk set var husene ens. Forskellen fandtes i fundamentet. Den store og afgørende forskel på de to huse var, hvad de var bygget på. Huset på sand holdt ikke i storm og uvejr, hvorimod huset på klippen stod fast.

Jeg fik i starten af min prædiken sendt dig tilbage til din skoletid i jagten på en lærer, der har gjort en forskel. Fru Jørgensen var mit eksempel. Jeg kan – heldigvis – nævne mange flere. Fælles for dem er, at de har undervist med myndighed. Med autoritet og engagement. Eller mere præcist, for at understrege dagens pointe: De har undervist på et fundament, der var i orden. Fagligt og personligt. De har undervist på klippegrund.

De har (eller havde) grundlæggende værdierne i orden.

Det er præcis det samme, Jesus gjorde på bjerget midt i menneskemængden. Han havde sit fundament i orden. Han er i sig selv fundamentet, som vi kan bygge vort liv på. Derfor talte og taler han, så man hører. Udfordringen til os – til dig og mig - i dag er at gøre det samme: Bygge vores liv på det gode fundament, som kristendommen er: i tro, til håb og båret af kærlighed. På den måde kan man være en, som gør en forskel for de mennesker, der er omkring os.

Amen

Simon Kangas Larsen
Toronto, Canada

Salmer:
754, 413, 289 (I Toronto vil vi synge den på engelsk: "O Holy Spirit, come, we pray"), 696, 323, 675 (Egemoses melodi)